Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá nejvýznamnějšími představiteli české školy sociální politiky, jejich hlavními sociálními postoji a přínosem. Historický přehled v úvodní části jednak uvádí do tématu, ale především chronologicky řadí vývoj sociální politiky u nás. Vychází se z období Bismarckova Německa, které má vliv na sociální opatření v řadě ostatních států. Jedním z nich je i Rakousko-Uhersko, jehož částí byly i české země. Sociální politika Československa, které po první světové válce vzniklo, tak ve svých počátcích čerpá ze sociálního uspořádání bývalého mocnářství. Později však přijímá vlastní zákony a sociální opatření. Práce se v dalším zabývá tímto vývojem v Československu, založením Sociálního ústavu ČSR a představuje nejdůležitější zákony týkající se sociální politiky.

Třetí kapitola je věnována jednotlivým prvorepublikovým představitelům. Snaží se přiblížit jejich soukromý život prostřednictvím jejich stručných životopisů. Zabývá se jejich nejvýznamnějšími díly s cílem představit jejich názory a myšlení v sociálních otázkách. Jako zakladatel české školy sociální politiky je mezi prvními zařazen Albín Bráf. Následuje zmínka o prvním československém prezidentu T. G. Masarykovi, jež měl veliký vliv na podobu tehdejšího legislativního systému. Dále jsou uvedeni Josef Macek a Karel Engliš.

Čtvrtá kapitola detailně rozebírá Josefa Grubera, jako jednu z nejvýraznějších osobností prvorepublikové sociální politiky a prvního ředitele Sociálního ústavu ČSR.

Pátá kapitola shrnuje přínos jednotlivých představitelů od sociálního uvědomění české společnosti po propracovaný legislativní sociální systém. Stručně je zmíněn vývoj po druhé světové válce a následně roku 1989, s nímž se začínají objevovat aktuální sociální otázky.

Poslední, závěrečná kapitola, zmiňuje poznatky práce a vyzdvihuje přínos české školy sociální politiky. Ukazuje, že její odkaz je aktuální dodnes.